

Libris.ro
ISAAC ASIMOV
Respect pentru oameni și cărți

IMPERIUL

II

Praf de stele

Traducere din limba engleză
de Antuza Genescu

PALADIN

Capitolul 1	
Zumzetul din dormitor	5
Capitolul 2	
Capcana din spațiu	17
Capitolul 3	
Norocul și ceasul de mână	30
Capitolul 4	
Liber?	46
Capitolul 5	
Capul tremură pe umeri....	57
Capitolul 6	
... dacă poartă coroana?	67
Capitolul 7	
Muzicianul minții	78
Capitolul 8	
Fustele unei domnișoare	91
Capitolul 9	
Și pantalonii unui domn	103
Capitolul 10	
Poate că da!	120
Capitolul 11	
Sau poate că nu!	136
Capitolul 12	
Sosește autarhul	151

Capitolul 13	
Autarhul rămâne	166
Capitolul 14	
Autarhul pleacă	181
Capitolul 15	
O gaură în spațiu	188
Capitolul 16	
Ogarii!	197
Capitolul 17	
Și iepurii!	211
Capitolul 18	
Scăpați din ghearele înfrângerii!	224
Capitolul 19	
Înfrângerea!	236
Capitolul 20	
Unde?	248
Capitolul 21	
Aici?	262
Capitolul 22	
Acolo!	275
Postfață	289

Capitolul 1

ZUMZETUL DIN DORMITOR

În dormitor se auzi un zumzet discret, ca și cum încăperea ar fi murmurat doar pentru sine – un sunet slab și neregulat, totuși inconfundabil și înspăimântător.

Dar nu murmurul acela îl trezi pe Biron Farrill, smulgându-l dintr-un somn greu, deloc odihnitor. Tânărul clătină din cap agitat într-o parte și-n alta, împotrivindu-se inutil zumzetului care venea periodic dinspre măsuță.

Întinse neîndemânatic un braț, fără să deschidă ochii, și apăsă un buton.

— Alo?

Din receptor răbufni imediat un sunet aspru și puternic, dar Biron nu avu puterea necesară să reducă volumul:

— Pot vorbi cu Biron Farrill?

Deschise ochii în întunericul dens. Deveni conștient de senzația de uscăciune din gură și de mirosul slab care persista în cameră.

— Eu sunt. Cu cine vorbesc?

Vocea reveni, ca și când nu l-ar fi auzit, mai tensionată și mai răsunătoare în noapte:

— E cineva acolo? Vreau să vorbesc cu Biron Farrill.

Biron se propti în cot și se holbă la videofon. Apăsă butonul de vizionare și ecranul mic prinse viață.

— Aici sunt, zise el, recunoscând trăsăturile fine, oarecum strâmbe, ale lui Sander Jonti. Sună-mă dimineață, Jonti.

Vru să oprească aparatul, când Jonti spuse:

— Alo! Alo! E cineva acolo? E clădirea Universității, camera 526? Alo!

Biron își dădu seama dintr-odată că beculețul care ar fi trebuit să indice funcționarea circuitului de transmisie nu era aprins. Înjură în barbă și apășă comutatorul. Beculețul tot nu se aprinse. În clipa aceea, Jonti renunță și figura lui dispăru de pe ecranul care deveni un pătrat luminos, dar gol.

Biron îl stinse. Se ghemui, aducându-și umerii în față, și vru să-și vâre iar nasul în pernă. Era iritat. Înainte de toate, nimeni nu avea dreptul să strige la el în toiul nopții. Aruncă o privire la cifrele luminoase de la căpătâiul patului. Trei și un sfert. De-abia peste patru ore aveau să se aprindă luminile în clădire.

Pe lângă asta, nu-i convenea să fie obligat să se trezească în beznă totală din cameră. În ciuda celor patru ani petrecuți acolo, tot nu se învățase cu obiceiul pământenilor de a construi clădiri din beton armat, scunde, solide și fără ferestre. Era o tradiție veche de o mie de ani, de pe vremea când împotriva primitivei bombe nucleare încă nu fuseseră folosite câmpuri de forță defensive.

Dar tradiția aparținea trecutului. Războiul nuclear zguduise Pământul din temelii. Cea mai mare parte a planetei devenise radioactivă și inutilizabilă. Nu mai era nimic de pierdut, însă arhitectura oglindea încă vechile temeri, așa că, atunci când Biron se trezi, se pomeni înconjurat de beznă.

Se propti din nou într-un cot. Ciudat. Așteptă câteva clipe. Nu murmurul funest al dormitorului

Îl puse pe gânduri, ci un lucru poate mai greu sesizabil și, cu siguranță, mult mai puțin periculos.

Tânjea după mișcarea blândă a aerului, pe care toți o luau drept ceva de la sine înțeles, după unda aceea de reîmprospătare perpetuă. Încercă să înghită normal și nu reuși. Atmosfera deveni apăsătoare chiar în momentul când își dădu seama de cele întâmplate. Sistemul de ventilație se oprise, și-acum chiar avea de făcut o plângere. Nici măcar nu mai putea folosi videofonul ca să raporteze defecțiunea.

Încercă din nou aparatul, ca să fie sigur. Pătratul albicios se trezi la viață și aruncă un luciu fin, sidefiu pe pat. Primea date, dar nu emitea. Mă rog, nu mai conta. Tot n-ar fi putut face nimic până la ziuă.

Căscă și bâjbâi după papuci, frecându-se la ochi cu podul palmei. Fără ventilație, așadar! De-asta mirosea așa ciudat în cameră. Se încruntă și adulmecă aerul de două-trei ori. Nimic. Mirosul îi era familiar, dar nu-l putea identifica.

Merse la baie și duse mâna automat la comutator, deși nu avea neapărat nevoie de lumină ca să bea un pahar cu apă. Apăsă pe el, dar degeaba. Încercă de mai multe ori, nervos. Chiar *nimic* nu funcționa? Ridică din umeri, bău pe întuneric și se simți ceva mai bine. Căscă, îndreptându-se către dormitor, unde apăsă și comutatorul principal. Nu se aprinse nicio lumină.

Se așeză pe pat, își puse palmele late pe mușchii tari ai coapselor și căzu pe gânduri. În mod normal, o asemenea situație ar impune o discuție aprinsă cu personalul. Nimeni nu se aștepta să fie servit ca la hotel într-un cămin studentesc, dar – pe tot

Cosmosul! – trebuiau respectate niște standarde minime de eficiență. Nu că asta ar fi fost foarte important acum. Mai avea puțin până la absolvire și se termina totul. În trei zile urma să-și ia la revedere de la cameră și de la Universitatea Pământului; de la Pământ, de fapt.

Ar putea, totuși, să reclame defecțiunea fără să facă niciun comentariu. Putea ieși din cameră ca să folosească videofonul din hol. I s-ar aduce o lampă cu baterii sau i s-ar improviza chiar un ventilator, ca să nu-l mai trezească din somn senzația de sufocare psihosomatică. Dacă nu, ducă-se toți în hăurile Cosmosului! Încă două nopți și gata.

La lumina videofonului nefuncțional, găsi o pereche de pantaloni scurți. Îmbracă și un pulover sport, hotărând că atât era suficient pentru ce-avea de gând. Își păstră papucii. Datorită pereților groși, izolați fonic, nu risca să trezească pe nimeni nici dacă străbătea coridorul în pantofi cu cramioane, așa că nu avea motiv să se schimbe.

Merse la ușă și trase de mâner. Acesta coborî încet, iar el auzi declicul care-l anunță că fusese activat mecanismul de deschidere. Numai că ușa nu se deschise. Și, cu toate că-și încordă zdravăn bicepsii, nu reuși s-o urnească.

Se îndepărtă de ea. Ce penibil! Oare să se fi produs o pană de curent generalizată? Imposibil. Ceașul mergea. Videofonul primea date.

Stai puțin! S-ar putea să fie mâna băieților, afurisiții de ei! N-ar fi prima oară. Era o copilărie, bineînțeles, dar făcuse și el farse altora. Nu i-ar fi fost greu deloc vreunui amic de-al lui să i se furișeze în cameră la lumina zilei și să-i „aranjeze” echipamentul. Dar, nu, nu asta era cauza, sistemul de ventilație și iluminatul funcționau când se culcase.

Ei, atunci înseamnă că s-a petrecut ceva peste noapte. Coridorul era o structură veche, perimată. Nu trebuia să fii un geniu în inginerie ca să umbli la circuitele de iluminat și ventilație. Nici ca să blochezi ușa. Iar acum băieții așteptau dimineața, ca să vadă ce se întâmplă când nea Biron constată că nu poate ieși din cameră. Probabil că aveau să-i dea drumul pe la prânz, râzând cu gura până la urechi.

„Ha, ha, ha”, mormăi el, înverșunat. Foarte bine, dacă așa vor ei, așa să fie. Dar va trebui să ia și el măsuri, să întoarcă roata într-un fel.

Se răsuci și lovi cu piciorul un obiect care alunecă pe podea cu zgomot metalic. Îi desluși cu greu umbra rostogolindu-se în lumina slabă a videofonului. Verifică sub pat, descriind cu brațul un semicerc larg pe podea. Recuperează obiectul și-l ridică în lumină. (Nu erau chiar așa de inteligenți băieții. Ar fi trebuit să-i scoată complet din funcție videofonul, nu să-i anuleze doar circuitul de transmisie.)

Descoperi că ține în mână un cilindru mic, găurit în partea de sus. Îl duse la nas. Găsise cauza mirosului din cameră. Hipnit. Păi, bineînțeles, băieții fuseseră nevoiți să-l adoarmă, nu cumva să se trezească în timp ce ei își făceau de lucru pe la circuite.

Biron reuși să reconstituie faptele pas cu pas. Ușa fusese forțată cu un șperaclu, lucru ușor de făcut, dar și periculos, pentru că l-ar fi putut trezi din somn. Poate că umblaseră la ea în timpul zilei, cine știe, ca să pară numai că se închide, dar în realitate să rămână deschisă. Nu o verificase. În orice caz, odată deschisă, cineva îi vârâse tubul cu hipnit în cameră, apoi o încuiase la loc. Anestezicul

se răspândise treptat, concentrația lui crescând până la unu la zece mii, suficient cât să-l adoarmă buștean. Pe urmă, băieții au intrat la el – mascați, evident. Of, pe tot Cosmosul! O batistă udă la gură i-ar fi ferit de hipnit preț de cincisprezece minute. Mai mult nici nu le-ar fi trebuit.

Așa se explica și defectarea sistemului de ventilație. Trebuia oprit, ca să nu se disperseze hipnitul prea repede. De fapt, cu el ar fi trebuit să înceapă. Videofonul eliminat îl oprea pe Biron să ceară ajutor, ușa blocată pe dinafară nu-i permitea să iasă din cameră, iar absența luminii îl panica. Drăguți foc, băieții ăștia!

Biron pufni. De ochii lumii, nu se făcea să se arate prea afectat de povestea asta. Era o farsă, atâta tot. În clipa aceea, însă, i-ar fi plăcut să dărâme ușa și să termine odată cu toată tărașenia asta. Mușchii bine antrenați ai torsului i se încordară, însă ar fi fost zadarnic să forțeze ușa. Fusesse construită ca să reziste exploziilor nucleare. *La naiba cu tradiția!*

Trebuia, totuși, să găsească o cale de ieșire. Nu-i putea lăsa pe băieți să scape așa ușor. Mai întâi, avea nevoie de lumină, de lumină reală, nu de pâlpâitul vag al videofonului. Nicio problemă. Păstra o lanternă cu baterii în dulapul de haine.

Pipăind încuietoarea dulapului se întrebă, preț de-o clipă, dacă nu cumva umblaseră și la ea. Dar ușa se deschise imediat și se retrase culisând în locașul ei din perete. Biron dădu din cap, înțelegând situația. Era logic. Băieții nu avuseseră motiv să defecteze încuietoarea dulapului și nici timp prea mult la dispoziție.

În momentul acela îngrozitor, cu lanterna în mână, în timp ce se răsucea cu spatele la dulap, i

se prăbuși întreaga teorie. Înțepeni cu abdomenul crispat de încordare și-și ținu respirația, ascultând.

Pentru prima oară de când se trezise, auzi zumzetul – dialogul acela tainic și neregulat, întrerupt de chicote, pe care dormitorul îl purta cu sine în-suși – și îl identifică imediat.

Ar fi fost imposibil să nu-l recunoască. Era „horcăitul Pământului muribund”, sunetul inventat cu o mie de ani înainte.

Mai precis, era ticăitul emis de un contor de radiații care număra particulele încărcate și razele gama pe care le detecta, iar pulsurile electronice discrete se topeau într-un murmur grav. Era sunetul scos de un contor care ținea socoteala singurului lucru pe care îl putea număra – moartea!

* * *

Încetșor, pe vârful picioarelor, Biron se dădu înapoi. De la aproximativ doi metri, îndreptă fasciculul alb al lanternei spre interiorul dulapului. Contorul era acolo, în colțul cel mai îndepărtat, dar faptul că-l vedea nu-l ajuta cu nimic.

Îl ținea acolo din anul întâi de facultate. Majoritatea bobocilor din Lumile Exterioare își cumpărau unul chiar din prima săptămână petrecută pe Pământ. Pe vremea aceea, erau cu toții foarte conștienți de radioactivitatea planetei și simțeau nevoia să se protejeze. De obicei, revindeau contoarele celor din generația următoare de boboci, însă Biron nu renunțase niciodată la al său. Acum era recunoscător că n-o făcuse.

Se răsuci spre biroul pe care-și punea de obicei ceasul de mână când dormea. Îl văzu acolo. Îi tremură puțin mâna când îl ridică în lumina lanternei.

Cureaua era împletită dintr-un plastic flexibil, de un alb fin, aproape lichid. *Era albă. O îndepărtă și o pri- vi din mai multe unghiuri. Era albă, fără îndoială.*

O cumpărase tot în anul întâi. În caz de radiații puternice, devenea albastră, iar pe Pământ, albastru însemna moarte. Era ușor să calci din întâmplare pe o porțiune iradiată în timpul zilei, dacă te rătăceai sau erai neatent. Guvernul împrejmuise cât de multe zone periculoase putuse și, desigur, ni- meni nu se apropia de terenurile vaste ale morții, care începeau la câțiva kilometri în afara orașului. Însă cureaua de ceas era o asigurare în plus.

Dacă vreodată căpăta o nuanță albăstruie cât de vagă, te prezentai imediat la spital pentru trata- ment. Așa cerea regula, nu încăpea discuție. Com- pusul din care era alcătuită era la fel de sensibil la radiații ca omul, iar cu echipamente fotoelectrice corespunzătoare se putea măsura intensitatea nu- anței de albastru, pentru a se stabili repede gravi- tatea cazului.

Un albastru aprins, strălucitor, însemna sfârși- tul. Așa cum nu se putea schimba culoarea, nu te puteai schimba nici tu. Nu existau medicamente, nici șanse, nici speranțe. Așteptai, pur și simplu, o zi, poate o săptămână, iar cei de la spital nu aveau ce să-ți faci altceva decât să se ocupe de formali- tățile de incinerare.

Cel puțin cureaua lui Biron era încă albă, iar mintea sa zburciunată se mai potoli.

Așadar, radiațiile nu depășiseră nivelul normal. Oare să faci și asta parte din farsa colegilor? Biron se gândi mai bine și trase concluzia că era imposibil. *Nimeni* nu ar face așa ceva nimănui. În niciun caz pe Pământ, unde manipularea de material radio-

activ era o infracțiune foarte gravă. Pe Pământ, oamenii luau în serios radioactivitatea. Nu aveau de ales. Așa că nimeni nu s-ar apuca de una ca asta fără să aibă un motiv extrem de întemeiat.

Își formulă gândul cu grijă și atenție, înfruntându-l curajos. Motivul extrem de întemeiat putea fi, de exemplu, dorința de a ucide. Dar de ce? Poate fără o cauză anume. În douăzeci și trei de ani de viață, nu-și făcuse niciodată un dușman adevărat. Nu unul *atât* de serios. Nu unul care să vrea să-l omoare.

Își trecu mâna prin părul tuns cu migală. Minteia îi alunecă pe panta ridicolului, dar nu avea cum să evite asemenea gânduri. Se apropie cu prudență de dulap. Trebuia să existe un obiect care emitea radiații, unul care nu fusese acolo cu patru ore în urmă. Îl zări imediat.

Era o cutiuță pătrată, cam de cincisprezece centimetri pe cincisprezece. O recunoscu și buza de jos începu să-i tremure ușor. Nu mai văzuse una până atunci, dar auzise de ele. Luă contorul și-l mută în dormitor. Zumzetul scăzu în intensitate, aproape că se stinse. Se auzea numai când despărțitura de mică prin care pătrundeau radiațiile era orientată spre cutie. Nu încăpea îndoială. Era o bombă cu radiații.

Radiațiile propriu-zise nu erau mortale; ele reprezentau doar focosul. În interiorul cutiei fusese instalată o mică bombă nucleară. Izotopi artificiali cu durată de viață scurtă o încălzeau încet, penetrând-o cu particulele corespunzătoare. Când se atinge un anumit prag de căldură și densitate a particulelor, pila reacționa. De obicei, nu provoca o explozie – deși căldura de reacție era suficientă ca

să transforme cutia într-o bucată de metal diform –, ci emana radiații care ucideau orice ființă vie pe o rază între doi metri și zece kilometri, în funcție de dimensiunea bombei.

Biron nu avea de unde să știe când urma să se atingă pragul respectiv. Putea fi peste câteva ore, putea fi în clipa următoare. Rămase în picioare, neputincios, ținând lanterna în palmele umede și moi. Cu jumătate de oră în urmă, când îl trezise videofonul, se odihnea liniștit. Acum știa că avea să moară.

Nu voia să moară, dar era blocat în cameră fără speranță de salvare și nu avea unde să se ascundă.

Cunoștea poziția camerei sale. Se afla în capătul unui coridor, așa că avea vecini numai într-o parte și, desigur, deasupra și dedesubt. Camera de deasupra nu-i era de niciun folos. Cea de lângă avea baia vecină cu baia lui. Se îndoia că se putea face auzit.

Îi rămânea camera de dedesubt.

Avea două scaune pliante, păstrate pentru mușafiri. Luă unul și lovi cu el podeaua, scoțând un zgomot slab, înăbușit. Îl răsuci și izbi cu muchia, iar zgomotul se auzi mai puternic, mai penetrant.

Făcea câte o pauză între lovituri, întrebându-se dacă îl putea trezi și enerva suficient pe colegul adormit de dedesubt, ca să-l determine să raporteze hărmălaia.

Dintr-odată, surprinse un sunet slab și se opri, cu scaunul din care curgeau așchii deasupra capului. Sunetul se repetă, ca un țipăt îndepărtat. Venea dinspre ușă.

Lăsă jos scaunul și strigă, la rândul lui. Își lipi urechea de crăpătura dintre zid și ușă, dar spațiul

era bine etanșat, iar sunetul răzbătea vag chiar și pe-acolo.

Dar își auzi, totuși, numele.

— Farrill! Farrill! țipă o voce de mai multe ori la rând, adăugând parcă „Ești în cameră?” sau „Ai pățit ceva?”.

— Deschide ușa! țipă și el, de vreo trei sau patru ori.

Începu să transpire din cauza agitației. Bomba putea exploda din moment în moment.

Crezu că se făcuse auzit. Cel puțin ajunsese până la urechea lui un țipăt înfundat:

— Ferește!

Urmară câteva vorbe neinteligibile, apoi cuvântul „blaster”. Biron pricepu ce vrea să spună celălalt și se retrase imediat din dreptul ușii.

Se auziră două pocnituri ascuțite, apoi Biron simți cum aerul din cameră vibrează. După o bufnitură, ușa se prăbuși înăuntru. Biron țâșni pe coridor cu brațele larg deschise.

— Nu intrați! urlă el. În numele Pământului, nu intrați! E o bombă cu radiații înăuntru.

Stătea față în față cu doi bărbați. Unul era Jonti. Celălalt, Esbak, administratorul. Cel din urmă apucase să se îmbrace numai pe jumătate.

— O... o bombă cu... radiații? bâigui el.

— Cât de mare? interveni Jonti, ținând în mână blasterul, care contrasta puternic cu costumul lui de dandy, chiar la ora aceea din noapte.

Biron nu reuși să-i răspundă decât prin gesturi.

— E-n regulă, continuă Jonti, părând destul de relaxat când se întoarse către administrator. Ați face bine să evacuați camerele din zona asta și, dacă aveți cumva paravane de plumb pe terenul universității,